

Arrest

nr. 217 583 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 maart 2017 België is binnengekomen, diende op 29 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 21 april en 20 juli 2016 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 2 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 29/03/2017
Overdracht CGVS: 14/04/2017*

U had op 12 juni 2018 van 14u05 tot 17u27 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en op 21 augustus 2018 van 09u15 tot 12u25 een tweede onderhoud op het CGVS. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat meester Huysmans was tijdens beide onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 19 april 1989 in het subdorp Kuz Khadakhel van het dorp Toto, in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U liep school tot de twaalfde graad, waarna u vanaf 2008 tot 2010 aan de slag ging als computerspecialist bij het wapenherstellingsbedrijf H.I. te Gardez. Later studeerde u ook nog twee semesters aan een privéuniversiteit in Kabul.

Uw problemen met de taliban begonnen toen u zestien maanden aan het werk was voor H.I.. Uw vader sommeerde u naar Jalalabad en toonde u de dreigbrief van de taliban. U besloot om te stoppen met uw werk en terug te keren naar uw dorp. U verbleef zo ongeveer tien maanden terug in uw dorp. Uw leven was echter zeer beperkt en u mocht enkel buitenshuis komen om naar de moskee te gaan. Gefrustreerd over dit leven vertrok u opnieuw uit uw dorp om aan een privéuniversiteit computerwetenschappen te gaan studeren. U studeerde er voor twee semesters toen u plots bezoek kreeg van uw oom van vaderszijde en de man van uw tante. Ze vertelden u dat de taliban uw vader hadden ontvoerd. Indien u niet zou weerkeren naar uw dorp zou de taliban uw vader ombrengen. U ging terug naar Toto en werd gearresteerd door de taliban. U werd ondervraagd door de taliban, maar de vijfde nacht van uw gevangenschap werd u verplaatst omdat er een operatie van de Amerikanen in de regio op handen was. Het was donker en u was vastgebonden aan uw handen. U liep met twee talibs voor u en één achter u over een smalle brug. Aan één zijde van de brug waren struiken en u zag uw kans schoon om in de struiken te springen en u te verstoppen voor uw vervolgers. U kon de talibs op die manier afschudden en u ontvluchtte de regio. U kwam een boer tegen en met zijn hulp ontvluchtte u Afghanistan naar Pakistan. U verliet Afghanistan eind 2011. In Pakistan verbleef u ongeveer één jaar en werkte er in een restaurant in Peshawar. Vervolgens woonde u twee jaar in Iran en werkte er op een boerderij in Iran Shar. Nadien trok u naar Turkije waar u een jaar woonde en werkte in een fabriek in Istanbul. Hierna reisde u naar Griekenland waar u ten slotte elf maanden verbleef alvorens door te reizen naar België. Op 9 maart 2017 kwam u aan in België. U deed op 29 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw taskara, de tweede dreigbrief van de taliban, foto's en certificaten van uw werk en training bij H.I. en uw middelbareschooldiploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van het verzoek blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw verzoek te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door de taliban (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12 juni 2018, hierna CGVS1, p.22).

Enkele opvallende verklaringen en inconsistente gedragingen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt uw beperkte kennis op van de eerste van de twee dreigbrieven die aan uw adres werden afgeleverd. Zo heeft u geen idee van de inhoud van deze eerste dreigbrief (CGVS1 p.12). U komt niet verder dan te stellen dat het een bedreiging was net zoals in de tweede brief (CGVS1 p.12). Dit is niet ernstig daar deze brieven precies de reden vormen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Uw leven wordt in de brieven bedreigd, ze vormen de reden waarom u uw thuisland moest ontvluchten naar het verre Europa. Daarenboven kwam uw vader speciaal naar Jalalabad om u over de bedreigingen te informeren waarna u terug naar uw dorp keerde en er voor tien maanden tot een jaar verbleef (CGVS1 p.4,8; CGVS2 p.2). Na uw vertrek uit Afghanistan had u tevens contact met uw vader (CGVS1 p.5,11,17). Op die manier moet u toch beter op de hoogte zijn.

U heeft tevens tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS geen idee waar de eerste brief zich precies bevindt (CGVS1 p.12). Waar u tijdens uw eerste onderhoud niet weet of het stuk nog in uw ouderlijk huis ligt of niet, zegt u tijdens uw tweede onderhoud dat de eerste brief wel degelijk bij u thuis ligt (CGVS1 p.12; CGVS2 p.7). U verklaart de eerste brief niet te hebben gezien (CGVS2 p.7). De reden daartoe is dat toen u uw vader in Jalalabad trof hij enkel de tweede brief meebracht en nadat u terug thuis was u er niet meer aan dacht om die eerste brief te zien (CGVS2 p.7). Verbaasd door deze verklaringen wordt u gevraagd of u dan niet benieuwd was om te weten wat er in stond, antwoordt u dat de brief gewoon thuis lag, u niet wist wat ermee gebeurd was en het zou kunnen dat de kinderen van de gasten de brief vonden en hebben verscheurd (CGVS2 p.7). Gevraagd waar die eerste brief dan in uw huis lag, zegt u dat de brief aan uw huis werd afgegeven, maar u op dat moment er niet was en dus vandaar u niet weet waar men die brief heeft gelegd (CGVS2 p.7-8). Op de vraag of u dan nooit hebt gevraagd aan uw ouders waar de brief – waarin uw leven werd bedreigd – zich dan bevond, opdat u het bijvoorbeeld met uw eigen ogen kon zien, antwoordt u dat u het hen toch wel vroeg (CGVS2 p.8). Ze zochten de eerste brief maar ze vonden het niet (CGVS2 p.8). Nadien zegt u dan weer dan de brief ergens op een koffer lag en u er dus toch achter vroeg maar uw ouders de brief niet meer konden vinden (CGVS2 p.8). U besluit dat u de eerste brief dan ook nooit hebt kunnen lezen (CGVS2 p.8). Het mag duidelijk zijn dat u uw verklaringen omtrent de bewaarplaats van de eerste dreigbrief niet overtuigend zijn. Waar, hoe en tot wanneer de brief precies werd bewaard is u dus onbekend. Hoe de vork ook aan de steel zit, uit uw verklaringen blijkt een desinteresse in de eerste dreigbrief die niet te verenigen valt met de enorme impact die deze dreigbrief op uw leven heeft gehad. Deze vaststellingen ondermijnen uw voorgehouden vrees op een eerste wijze.

Ook omtrent de tweede dreigbrief doet u opmerkelijke verklaringen. U stelt namelijk dat u een kopie van deze tweede brief bij het CGVS indiende (CGVS2 p.8). Het origineel verscheurde u en gooide u weg omdat u bang was om ermee betrappt te worden door de overheid en u er onderweg naar uw dorp problemen door zou krijgen (CGVS1 p.12; CGVS2 p.8). U wordt gevraagd hoe u daardoor problemen zou krijgen met de overheid aangezien u in het document wordt bedreigd door de taliban omdat u net voor de overheid werkte (CGVS2 p.8). U antwoordt dat u geen problemen kreeg van de overheid, maar ze zouden onderzoeken wat het document was en wat u deed (CGVS2 p.8). Deze argumentatie kan evenwel geen helderheid scheppen waarom u vreesde dat de overheid op basis van de tweede brief u problemen zou bezorgen daar u toch voor de overheid werkte en u door de vijanden van de overheid net door dit werk werd bedreigd. U gaat verder en zegt dat u een kopie maakte van de originele tweede brief en die kopie aan een vriend gaf die het u later weer opstuurde (CGVS1 p.12; CGVS2 p.8). Als dit uw plan was dan is het onduidelijk waarom u het originele document moest verscheuren en vervolgens de kopie ervan aan uw vriend in bewaring geven.

Nadat u uw werk te Gardez verliet en terugkeerde naar Toto had u een persoonlijk gesprek van een uur met de taliban (CGVS2 p.11). U sprak één keer met hen in Toto en uw vader en vijf andere dorpsoudsten waren ook aanwezig (CGVS2 p.11). M.J. die het hoofd van de taliban is stelde u verschillende vragen en u antwoordde (CGVS2 p.12). Tijdens dit gesprek vroegen ze wat u deed voor werk en voor wie u werkte in Gardez (CGVS2 p.12). U loog en zei dat u daar niet werkte en naar school ging (CGVS2 p.12). Of de taliban u niet naar meer details van uw werk vroegen antwoordt u negatief (CGVS2 p.12). Enigszins verbaasd over uw antwoord, wordt u gevraagd of de taliban dan niet geïnteresseerd waren in uw werk aangezien u vanuit hun oogpunt toch voor een interessant overheidsbedrijf werkte, zegt u dat men deze keer u er niet zoveel naar vroeg maar later toen u naar de universiteit ging en weer gevat was ze u er wel veel vragen over stelden (CGVS2 p.12). Later tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS komt u inderdaad tot dit punt door te verklaren dat de taliban u na uw tweede terugkomst naar Toto, deze keer vanuit Kabul, meer vragen stelden over uw werk te Gardez (CGVS2 p.16). Ze vroegen u: “wie was de commandant, wie was de leidinggevende, waar was jullie basis?” (CGVS2 p.16).

Waarom de taliban u nu pas die vragen stelden weet u zelf ook niet (CGVS2 p.16). Ten slotte herhaalt u dat men u tijdens uw eerste persoonlijke gesprek met de taliban niet veel over uw werk vroeg, maar tijdens uw tweede gesprek met hen wel (CGVS2 p.16). Dit gedrag van de taliban is allerminst logisch daar ze de overheid bevechten. Men zou kunnen verwachten dat ze dus alle informatie van een voormalige werknemer van een overheidsbedrijf willen bekomen. Uw voorstelling van dit inconsistente gedrag van de taliban kan dan ook niet overtuigen en verzwakt uw asiolverhaal verder.

Verder moet er inzake de vrees die u voor de taliban koestert worden gewezen op uw inconsistente gedragingen. De context in uw dorp stelt u als volgt: al de ouderen van de taliban zijn van uw dorp en uw gebied, de taliban zijn in uw regio aanwezig sinds ze hun regering hadden voor hun omverwerping door de Amerikanen in 2001 en ze vechten tegen het leger en de politie (CGVS1 p.6). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS gaat u verder en wijst u erop dat de taliban uw mededorpelingen waren in Toto en ze daar reeds zijn sinds zeventien à achttien jaar (CGVS2, p.3). Er kwamen zelfs talibs van andere streken en landen naar uw dorp, in tegenstelling tot de leden van de Afghaanse overheid die niet verder dan het districtscenter konden komen (CGVS2 p.3-4). De taliban houden zich in uw dorp bezig met mensen lastig te vallen, mensen te bedreigen, belastingen (ushr) te vragen en ze laten meisjes niet naar school gaan (CGVS2 p.4). Ze laten ook wegenwerken en andere overheidsprojecten niet toe (CGVS2 p.4). Zelfs telecommunicatienetwerken voor televisie of telefoon werden niet toegestaan door de taliban (CGVS2 p.4). In Toto hebben de taliban alle macht, dag en nacht, zo vervolledigt u uw verklaringen (CGVS2 p.4).

U wordt door de taliban beschuldigd van het werken voor het Afghaans leger maar kan deze dreiging afwenden door naar uw dorp terug te keren, u bij de taliban aan te gaan bieden en door de borgstelling van de dorpsoudsten de garantie te verkrijgen dat ze u niet zouden schaden zolang u uw dorp niet zou verlaten (CGVS1 p.8). Vervolgens woonde u ongeveer tien maanden tot een jaar in uw dorp toen u terug naar Kabul trok om er computerwetenschappen te gaan studeren aan een privéuniversiteit (CGVS1 p.4,8-9,15). Hierdoor verbrak u echter de voorwaarden die de taliban u hadden gesteld, namelijk in uw dorp te blijven (CGVS1 p.8). Sterker nog, u nam de beslissing om naar Kabul te trekken in samenspraak en op advies van uw vader (CGVS1 p.9,15). Op het tweede onderhoud op het CGVS zegt u zelfs dat de schending van de opgelegde bewegingsvoorwaarden van de taliban zouden resulteren in uw dood (CGVS2 p.13). De leider van de taliban werd bovendien tijdens uw eerste gesprek met hen reeds boos op u omdat u stond te liegen (CGVS2 p.10,12-13). Bijkomend blijkt dat u zich reeds ernstige zorgen maakte om uw eigen veiligheid, net als om die van uw familie, alvorens u van uw werk te Gardez terug naar Toto werd gesommeerd door de taliban. U had op dat moment geen enkele garantie dat u geen problemen zou krijgen en als u zich toen niet zou aangeven, vreesde u vermoord te worden (CGVS2 p.10). U had schrik voor de gevolgen van uw allereerste terugkeer, maar kon niet wegblijven omdat anders uw familie problemen zou krijgen (CGVS2 p.10). De taliban konden uw vader doden en hebben geen medelijden met ouderen of kinderen, zo zegt u (CGVS2 p.10). Gezien het beeld dat u schetst van de controle die de taliban over uw dorp uitoefent, de focus van de taliban op uw persoon, de daadkracht waarmee de taliban de eerste keer tegen u optrad en de voorzichtigheid die spreekt uit uw eerste terugkeer naar uw dorp is het allerminst aannemelijk dat u en uw vader zonder meer tegen de voorwaarden van de taliban ingingen.

Hierbij aansluitend valt op dat u het idee van uw vertrek uit Toto naar Kabul om er computerwetenschappen te gaan studeren niet eerst hebt afgetoetst. Het idee kwam bij uzelf op en u vertelde het enkel en alleen aan uw vader (CGVS2 p.14). U kon niemand anders vertrouwen om er advies over te vragen want bij de mededorpelingen of burens kon u problemen krijgen (CGVS2 p.14). Of u geen beroep kon doen bij de dorpsouderen, zegt u dat ze door uw vader op de hoogte werden gebracht, maar wel pas na uw vertrek naar Kabul (CGVS2 p.14). Deze ouderen blijken naaste familie te zijn van uw ouders (CGVS2 p.14). Het is merkwaardig dat u of uw vader het gewaagde plan om uw dorp te verlaten zonder medeweten van de taliban niet eerst bij anderen, zoals de dorpsouderen die immers garant stonden voor u, probeerden af te toetsen. De idee dat u zonder enig overleg en geheel op eigen inschatting zulk een grote beslissing nam met mogelijk ernstige gevolgen, zoals later bewaarheid werd, is dan ook frappant. Eenzelfde onaannemelijkheid moet opgemerkt worden wanneer u wordt gevraagd hoe u anticipeerde op de mogelijke ontdekking van de taliban dat u hun voorwaarden had geschonden door Toto te verlaten (CGVS2 p.15). U stelt dat u dan gewoon zou zeggen dat u aan de universiteit studeerde, er niet werkte en de taliban daarnaar konden informeren (CGVS2 p.15). Dat was schijnbaar het enige wat u hen zou zeggen als ontdekt werd dat u niet meer in uw dorp te vinden was (CGVS2 p.15). Deze redenering kan niet gevolgd worden aangezien u de voorwaarden van de taliban geschonden had. Of u nu studeerde of niet, u had immers Toto verlaten.

Bovendien had u tijdens uw eerste gesprek met de taliban de taliban al eens belogen door te stellen dat u louter studeerde en deze keer de taliban mogelijks niet erg vergevingsgezind zouden kunnen zijn, een conclusie die gezien uw kennis van de taliban u ongetwijfeld hebt kunnen maken (CGVS2 p.3-4,10,12-13). In die zin is het niet aannemelijk dat u als verweer van uw schending van de strikte voorwaarden waaraan u werd onderworpen door de taliban u louter en alleen zou herhalen dat u studeerde in Kabul.

Daarenboven kunnen er nog vraagtekens worden gezet bij de manier waarop u aan de taliban kon ontsnappen. U was gekneveld en gekwetst aan rug en ribben (CGVS1 p.15; CGVS2 p.17). U werd bovendien geëscorteerd door twee talibs voor en één achter u (CGVS1 p.15). U stelt dat het donker was en er een ruimte was tussen de talib achter u waarop u besloot om in het struikgewas te springen (CGVS1 p.15,23). Het is niet aannemelijk dat u die gekneveld en gewond was aan de bewaking van deze drie talibs kon ontsnappen door u in de nabije struiken te gooien en daar te wachten tot uw bewakers weggingen (CGVS1 p.15,23). Door deze actie te stellen moet u ongetwijfeld geluid hebben gemaakt waardoor u toch makkelijk te vinden was. De onoplettendheid en het onvermogen van de taliban is in uw verhaal dan ook zeer opmerkelijk en niet aannemelijk.

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over de boer die uw vlucht naar Pakistan organiseerde en sponsorde niet overtuigen (CGVS2 p.17-18). Zo is het weinig waarschijnlijk dat een u volstrekt onbekende man de woede van de taliban riskeert en u niet alleen opvangt, te eten en kleren geeft en u naar de provinciale hoofdstad brengt, maar dat hij ook nog eens uw reis uit Afghanistan organiseert en bekostigt. Zelfs indien deze landbouwer de taliban trachtte dwars te zitten zoals u aangeeft moet deze daad van barmhachtigheid ten aanzien van een vreemde als uitzonderlijk bestempeld worden (CGVS1 p.11). Ondanks de vergaande warme zorgen waarmee de man u omringde heeft u er geen idee van waar u door de boer opgevangen werd. U denkt dat hij in de richting van de regio van Gandomak woonde, maar u was er nog nooit eerder geweest en toen de taliban u erheen bracht was u geblinddoekt (CGVS2 p.17-18). Deze verklaring is opnieuw weinig waarschijnlijk. Niet alleen mag u een zekere interesse hebben gehad in de man die uw leven redde en waarmee u enige tijd doorbracht, ook zou men verwachten dat u zou willen weten hoe ver u van uw familieleden en de taliban verwijderd was (CGVS1 p.11; CGVS2 p.18).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als computerspecialist voor H.I. te Gardez een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw taak louter bestond uit het invoeren van data van wapens in een computersysteem en af en toe als tolk (CGVS1 p.6-7). U nam bovendien nooit deel aan missies of opdrachten buiten de basis (CGVS1 p.7). Uw profiel is op die manier niet zwaarwichtig genoeg. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoekmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling die afliep in februari 2010 (CGVS1 p.4). Gezien uw lage functie, het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas kan niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk als data-invoerder van H.I. een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent immers een volwassen man die in Kabul woonde en er studeerde. De laatste graad van uw middelbaar onderwijs genoot u in Kabul (CGVS1 p.3). Dat jaar heeft u er gewoond in een gehuurde kamer (CGVS1 p.3). Later keerde u nogmaals terug naar Kabul om er te studeren voor twee semesters aan een privéuniversiteit (CGVS1 p.9). Die periode verbleef u ook in Kabul door er een kamer te huren (CGVS1 p.9). Uw profiel van hoogopgeleide IT-specialist met enige werkervaring en vertrouwdheid met de stad Kabul, stelt u in staat uw leven aldaar te hervatten (CGVS1 p.6-7). U spreekt naast Pashtou ook Dari en beetje Engels (CGVS1 p.3). Door uw tweevoudig verblijf en studie in Kabul bent u ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft u er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Uw financiële draagkracht blijkt verder uit de vaststelling dat u nadat u tien maanden in uw dorp woonde zonder inkomen alsnog de middelen had om aan een privéuniversiteit te Kabul gaan studeren – u betaalde zelf uw inschrijvingsgeld – en er een kamer te huren (CGVS1 p.9). Uw vader die u ter wille is beschikt bovendien over grond die hij desnoods kan aanwenden om uw leven in Kabul opnieuw op te starten (CGVS1 p.9). Ten slotte moet er eveneens op uw zelfredzaamheid worden gewezen. U hebt immers verbleven en werk kunnen vinden in het buitenland – Pakistan, Iran, Turkije – waardoor u in de hoofdstad van uw eigen land zeker ook werk zal kunnen vinden (CGVS1 p.4). Op die manier kan u de draad opnieuw oppikken te Kabul.

Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op uw asielmotieven (CGVS1 p.22-23). U zegt dat als de taliban u zouden vinden, of weten dat u nog leeft, ze uw vader zullen doden (CGVS1 p.23). Aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw motieven voor internationale bescherming kan met uw laatst genoemde verweer geen rekening worden gehouden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en andere landen te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te hebben gevestigd, bij

terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is slechts een bewijs van identiteit, maar kan geen andere waarde worden toegeschreven. De werkattesten, foto's en uw diploma tonen uw werk en scholing aan maar slagen er niet in voornoemde appreciatie om te buigen. De dreigbrief legt u voor om uw asielrelaas te staven. Dit stuk is echter slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien rust de waarde van dit documenten volledig op de geloofwaardigheid van uw relaas. Deze documenten hebben dus enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie") schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

Verzoeker meent – in een eerste onderdeel – dat hij in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling en voert, na een korte theoretische toelichting over de beginselen van behoorlijk bestuur, aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting over het begrip 'gegronde vrees voor vervolging'.

Verzoeker citeert uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, waaruit blijkt dat hij tot een risicoprofiel behoort van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid en de internationale gemeenschap, omwille van zijn werk als computerspecialist bij het wapenherstellingsbedrijf H.I.. Verzoeker citeert verder uit informatie van het EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan: Recruitment by armed groups" van september 2016 inzake de aanwezigheid van de taliban in zijn provincie Nangarhar en uit informatie van het EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan: Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 inzake de vervolging door de taliban van personen die geacht worden de overheid te steunen.

In casu meent verzoeker dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft. Hij voert aan dat zijn tewerkstelling bij het bedrijf H.I. niet wordt betwist en meent dat de motivering in de bestreden beslissing hieromtrent niet afdoende is, gezien zijn herkomst uit het dorp Toto

niet wordt betwist, een volatiele regio die onder controle staat van de taliban. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij werkzaam was in Gardez van 2008 tot 2010 en verwijst naar informatie waaruit blijkt dat de veiligheidstoestand in deze regio precair is. De niet-betwiste vaststellingen dat hij afkomstig is en bovendien werkzaam was in een onveilige regio, gecombineerd met zijn verblijf in zijn dorp gedurende tien maanden, tonen volgens verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Bovendien stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het niet-betwiste feit dat verzoeker in 2011 Afghanistan ontvluchtte en vervolgens in Pakistan, Iran en Turkije in preciaire omstandigheden heeft moeten leven.

Verzoeker voert verder aan dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure overeenstemmen met zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden. Hij meent verder dat de loutere vaststelling dat hij geen kennis heeft van de inhoud en de vindplaats van de eerste dreigbrief van de taliban, geen bewijs vormt van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij benadrukt hierbij dat hij een kopie van de tweede dreigbrief heeft neergelegd, *“zodat de inhoud van de bedreiging als aangetoond kan worden beschouwd”*.

Waar de bestreden beslissing wijst op verzoekers inconsistente verklaringen inzake zijn gesprekken met de taliban, waarbij verzoeker verklaarde niet te weten waarom de taliban pas bij zijn tweede terugkomst naar zijn dorp Toto meer vragen stelde over zijn tewerkstelling bij H.I., voert verzoeker aan dat *“Hoe dit ongeloofwaardig zou zijn is voor verzoeker een raadsel. Ten onrechte meent de verwerende partij dat dit gedrag van de taliban allerminst logisch is. Het is duidelijk dat de verwerende partij zich beroept op haar buikgevoelens. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing daar de verwerende partij verzoeker kwalijk neemt voor verzoekers inconsistente gedragingen.”*

Verzoeker verwijst verder naar het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation”* van januari 2016 inzake de aanwezigheid van de taliban in zijn provincie Nangarhar en naar zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden hierover. Hij meent dan ook dat *“Ten onrechte ontwikkelt de verwerende partij een vooronderstelling waarbij zij aanvoert dat het 'allerminst aannemelijk is dat verzoeker en zijn vader zonder meer tegen de voorwaarden van de taliban ingingen. Hoe dit allerminst aannemelijk is, is voor verzoeker een raadsel. De verwerende partij vergeet ook rekening te houden met het gegeven dat de taliban afhankelijk is van de legitimiteit die zij onder de bevolking kan behouden. Hoe verzoeker en zijn vader zouden moeten reageren is voor verzoeker eveneens een raadsel.”*

Verzoeker benadrukt andermaal dat hij over een risicoprofiel beschikt, omdat hij vervolging vreest omwille van zijn tewerkstelling. Hij meent dat zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten gedetailleerd en consequent zijn en verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat verzoeker over verschillende aspecten van zijn vrees geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, die niet worden betwist door de commissaris-generaal noch als ‘weinig doorleefd, coherent of niet overtuigend’ worden beschouwd. Bovendien werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld in zijn verklaringen. Verzoeker wijst erop dat hij uitgebreide verklaringen aflegde, doch dat slechts *“een onbeduidende fractie”* hiervan werd beoordeeld op geloofwaardigheid.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en citeert uit en verwijst naar informatie van UNHCR en rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk en het EHRM inzake de bewijslast in asielzaken. Hij meent dat de commissaris-generaal hem *in casu “het voordeel van de twijfel”* had moeten gunnen en benadrukt dat hij gedurende de procedure heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker meent – in een tweede onderdeel – dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Het staat immers vast dat zijn regio van herkomst een onveilig gebied is. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul, meent verzoeker echter dat onvoldoende rekening werd gehouden met alle elementen en zijn persoonlijke omstandigheden. Hij licht hierbij toe als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoeker over een gewillig netwerk beschikt in de stad Kabul. Het loutere feit dat verzoeker tijdens de laatste graad van zijn middelbaar onderwijs genoot in Kabul en dat hij aldaar een kamer huurde en dat hij nadien twee semesters in Kabul studeerde, opnieuw door er een kamer te huren, is geen bewijs dat verzoeker zich permanent kan vestigen in de stad Kabul. Hoe verzoeker werk zou kunnen vinden in Kabul, terwijl hij daar afhankelijk is van verwijzingen door andere personen, is voor verzoeker een raadsel.

De verwerende partij stelt dat verzoekers financiële draagkracht blijkt uit de vaststelling dat hij nadat hij tien maanden in zijn dorp woonde zonder inkomen alsnog de middelen had om aan een privéuniversiteit

te Kabul te gaan studeren. Daarbij lijkt de verwerende partij voorbij te gaan dat verzoeker slechts twee semesters heeft gestudeerd en dat hij in verschillende landen heeft moeten verblijven, waarbij hij in het buitenland zelfs heeft moeten werken. De economische situatie in Iran, Pakistan, en Turkije kan onmogelijk worden vergeleken met die van Afghanistan. Verzoeker kan dan ook onmogelijk om opnieuw de draad oppikken te Kabul, waarbij volgens de objectieve rapporten de veiligheidstoestand verslechterd is.

De verwerende partij stelt dat verzoekers vader over gronden beschikt die hij desnoods kan aanwenden om zijn leven in Kabul opnieuw te starten. Hoe dit mogelijk zou zijn is voor verzoeker een raadsel. Verzoeker werd hieromtrent niet bevraagd. Verzoeker wenst te bemerken dat niemand in zijn regio die gronden zou willen kopen aangezien de regio onveilig is en de gronden dan ook minder waard zijn.”

Verzoeker meent dan ook dat de “redelijkheidstoets” in zijn hoofde niet correct werd toegepast en citeert uit informatie van UNHCR inzake de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, waaruit blijkt dat rekening moet worden gehouden met de beschikbaarheid van fundamentele rechten, socio-economische levensomstandigheden en de duurzaamheid van het intern vestigingsalternatief, alsook met eerdere vervolging. Hij meent dat hij niet over de vaardigheden beschikt om als zelfstandige jongeman in Kabul een bestaan uit te bouwen en weet niet hoe hij contact moet onderhouden met zijn familie. Hij stelt tevens dat “het enkele feit dat verzoeker onvoldoende noemenswaardige banden heeft met Jalalabad mede rekening houdend met de afwezigheid van opvang door zijn familie, kan op zich reeds voldoende zijn om verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen”. Hij citeert verder uit informatie van UNHCR waaruit blijkt dat de bewijslast van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul bij de commissaris-generaal ligt. De verwijzing in de bestreden beslissing naar informatie van UNHCR dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam, betreft dan ook geen weerlegbaar vermoeden. Waar UNHCR bovendien stelt dat alleenstaande mannen onder bepaalde voorwaarden zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden, wijst verzoeker erop dat deze voorwaarden niet werden gespecificeerd, noch onderzocht.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel “*Costly Afghanistan road project is marred by unsavory alliances*” van The New York Times van 1 mei 2011 (stuk 2);
- het artikel “*2010 Elections 7: Gardeze on E-day*” van Afghanistan Analysts Network van 19 september 2010 (stuk 3);
- het artikel “*Taliban kidnap 22 passengers on Kabul-Gardez highway*” van Pahjwok van 31 juli 2018 (stuk 4);
- het artikel “*Wave of Taliban suicide attacks on Afghan forces kills at least 74*” van Associated Press in Kabul van 17 oktober 2017 (stuk 5).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt de volgende documenten toe:

- EASO-rapport “*Afghanistan Security situation – Update*” van mei 2018;
- EASO-rapport “*Country guidance: Afghanistan*” van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing inzake de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad stelt echter vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoekers verweer beperkt zich in wezen tot het louter volharden dat zijn relaas gedetailleerd en geloofwaardig is, waarbij hij zich beperkt tot het parafraseren van zijn verklaringen en het op louter algemene wijze tegenspreken en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de motivering van de bestreden beslissing echter niet ontkrachten. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kan immers geen afbreuk doen aan de voormelde, aan verzoekers verklaringen verbonden vaststellingen, noch aan de hieraan verbonden conclusies. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de commissaris-generaal de motieven zou moeten weergeven die de grondslag van zijn motieven vormen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over (i) de inhoud en (ii) de vindplaats van de eerste dreigbrief van de taliban, (iii) de originele versie van de tweede dreigbrief van de taliban, (iv) de interesse van de taliban in zijn werkzaamheden, (v) de vaststelling dat hij zonder meer de voorwaarden van de taliban schond, (vi) de manier waarop hij aan de taliban kon ontsnappen en (vii) de boer die hem geholpen heeft Afghanistan te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat hem geen tegenstrijdigheid kan worden verweten, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu* het geval blijkt. In zoverre verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle verklaringen van verzoeker, merkt de Raad op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker met dit verweer geen afbreuk doet aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

De Raad is dan ook van oordeel dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op fundamentele wijze ondermijnen. Het loutere feit dat verzoeker een kopie van de tweede dreigbrief heeft neergelegd, kan niet volstaan om deze vaststelling te wijzigen. De bestreden beslissing motiveerde immers op omstandige en pertinente wijze waarom geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document, gelet op (i) de beperkte bewijswaarde van kopieën, (ii) de ondersteunende werking van documenten en (iii) de vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de originele versie van de dreigbrief.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel als persoon die beschouwd wordt als aanhanger van de overheid omwille van zijn tewerkstelling bij het bedrijf H.I., stelt de Raad vast dat uit de door hem geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers profiel zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd. Verzoeker dient immers de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd waarom verzoekers werkzaamheden bij H.I. geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, gelet op (i) zijn lage en niet-zichtbare functie in het bedrijf, (ii) het feit dat deze werkzaamheden in 2010 afliepen en (iii) de vaststelling dat verzoeker zijn problemen in verband met deze tewerkstelling niet aannemelijk maakt en er aldus kan worden aangenomen dat verzoeker tot zijn vertrek zonder problemen in Afghanistan heeft kunnen verblijven. Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en de plaats waar hij tewerkgesteld was, Gardez, is dan ook niet relevant, gelet op de vaststelling dat hij sinds 2010 niet meer werkzaam is in Gardez, dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban of een andere anti-overheidsgroepering op de hoogte is van deze werkzaamheden en dat, bovendien, uit het onderstaande blijkt dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingssalternatief beschikt in Kabul.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Enkele opvallende verklaringen en inconsistente gedragingen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst valt uw beperkte kennis op van de eerste van de twee dreigbrieven die aan uw adres werden afgeleverd. Zo heeft u geen idee van de inhoud van deze eerste dreigbrief (CGVS1 p.12). U komt niet verder dan te stellen dat het een bedreiging was net zoals in de tweede brief (CGVS1 p.12). Dit is niet ernstig daar deze brieven precies de reden vormen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Uw leven wordt in de brieven bedreigd, ze vormen de reden waarom u uw thuisland moest ontvluchten naar het verre Europa.

Daarenboven kwam uw vader speciaal naar Jalalabad om u over de bedreigingen te informeren waarna u terug naar uw dorp keerde en er voor tien maanden tot een jaar verbleef (CGVS1 p.4,8; CGVS2 p.2). Na uw vertrek uit Afghanistan had u tevens contact met uw vader (CGVS1 p.5,11,17). Op die manier moet u toch beter op de hoogte zijn.

U heeft tevens tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS geen idee waar de eerste brief zich precies bevindt (CGVS1 p.12). Waar u tijdens uw eerste onderhoud niet weet of het stuk nog in uw ouderlijk huis ligt of niet, zegt u tijdens uw tweede onderhoud dat de eerste brief wel degelijk bij u thuis ligt (CGVS1 p.12; CGVS2 p.7). U verklaart de eerste brief niet te hebben gezien (CGVS2 p.7). De reden daartoe is dat toen u uw vader in Jalalabad trof hij enkel de tweede brief meebracht en nadat u terug thuis was u er niet meer aan dacht om die eerste brief te zien (CGVS2 p.7). Verbaasd door deze verklaringen wordt u gevraagd of u dan niet benieuwd was om te weten wat er in stond, antwoordt u dat de brief gewoon thuis lag, u niet wist wat ermee gebeurd was en het zou kunnen dat de kinderen van de gasten de brief vonden en hebben verscheurd (CGVS2 p.7). Gevraagd waar die eerste brief dan in uw huis lag, zegt u dat de brief aan uw huis werd afgegeven, maar u op dat moment er niet was en dus vandaar u niet weet waar men die brief heeft gelegd (CGVS2 p.7-8). Op de vraag of u dan nooit hebt gevraagd aan uw ouders waar de brief – waarin uw leven werd bedreigd – zich dan bevond, opdat u het bijvoorbeeld met uw eigen ogen kon zien, antwoordt u dat u het hen toch wel vroeg (CGVS2 p.8). Ze zochten de eerste brief maar ze vonden het niet (CGVS2 p.8). Nadien zegt u dan weer dan de brief ergens op een koffer lag en u er dus toch achter vroeg maar uw ouders de brief niet meer konden vinden (CGVS2 p.8). U besluit dat u de eerste brief dan ook nooit hebt kunnen lezen (CGVS2 p.8). Het mag duidelijk zijn dat u uw verklaringen omtrent de bewaarplaats van de eerste dreigbrief niet overtuigend zijn. Waar, hoe en tot wanneer de brief precies werd bewaard is u dus onbekend. Hoe de vork ook aan de steel zit, uit uw verklaringen blijkt een desinteresse in de eerste dreigbrief die niet te verenigen valt met de enorme impact die deze dreigbrief op uw leven heeft gehad. Deze vaststellingen ondermijnen uw voorgehouden vrees op een eerste wijze.

Ook omtrent de tweede dreigbrief doet u opmerkelijke verklaringen. U stelt namelijk dat u een kopie van deze tweede brief bij het CGVS indiende (CGVS2 p.8). Het origineel verscheurde u en gooide u weg omdat u bang was om ermee betrappt te worden door de overheid en u er onderweg naar uw dorp problemen door zou krijgen (CGVS1 p.12; CGVS2 p.8). U wordt gevraagd hoe u daardoor problemen zou krijgen met de overheid aangezien u in het document wordt bedreigd door de taliban omdat u net voor de overheid werkte (CGVS2 p.8). U antwoordt dat u geen problemen kreeg van de overheid, maar ze zouden onderzoeken wat het document was en wat u deed (CGVS2 p.8). Deze argumentatie kan evenwel geen helderheid scheppen waarom u vreesde dat de overheid op basis van de tweede brief u problemen zou bezorgen daar u toch voor de overheid werkte en u door de vijanden van de overheid net door dit werk werd bedreigd. U gaat verder en zegt dat u een kopie maakte van de originele tweede brief en die kopie aan een vriend gaf die het u later weer opstuurde (CGVS1 p.12; CGVS2 p.8). Als dit uw plan was dan is het onduidelijk waarom u het originele document moest verscheuren en vervolgens de kopie ervan aan uw vriend in bewaring geven.

Nadat u uw werk te Gardez verliet en terugkeerde naar Toto had u een persoonlijk gesprek van een uur met de taliban (CGVS2 p.11). U sprak één keer met hen in Toto en uw vader en vijf andere dorpsoudsten waren ook aanwezig (CGVS2 p.11). M.J. die het hoofd van de taliban is stelde u verschillende vragen en u antwoordde (CGVS2 p.12). Tijdens dit gesprek vroegen ze wat u deed voor werk en voor wie u werkte in Gardez (CGVS2 p.12). U loog en zei dat u daar niet werkte en naar school ging (CGVS2 p.12). Of de taliban u niet naar meer details van uw werk vroegen antwoordt u negatief (CGVS2 p.12). Enigszins verbaasd over uw antwoord, wordt u gevraagd of de taliban dan niet geïnteresseerd waren in uw werk aangezien u vanuit hun oogpunt toch voor een interessant overheidsbedrijf werkte, zegt u dat men deze keer u er niet zoveel naar vroeg maar later toen u naar de universiteit ging en weer gevat was ze u er wel veel vragen over stelden (CGVS2 p.12). Later tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS komt u inderdaad tot dit punt door te verklaren dat de taliban u na uw tweede terugkomst naar Toto, deze keer vanuit Kabul, meer vragen stelden over uw werk te Gardez (CGVS2 p.16). Ze vroegen u: “wie was de commandant, wie was de leidinggevende, waar was jullie basis?” (CGVS2 p.16). Waarom de taliban u nu pas die vragen stelden weet u zelf ook niet (CGVS2 p.16). Ten slotte herhaalt u dat men u tijdens uw eerste persoonlijke gesprek met de taliban niet veel over uw werk vroeg, maar tijdens uw tweede gesprek met hen wel (CGVS2 p.16). Dit gedrag van de taliban is allerminst logisch daar ze de overheid bevechten. Men zou kunnen verwachten dat ze dus alle informatie van een voormalige werknemer van een overheidsbedrijf willen bekomen. Uw voorstelling van dit inconsistente gedrag van de taliban kan dan ook niet overtuigen en verzwakt uw asiolverhaal verder.

Verder moet er inzake de vrees die u voor de taliban koestert worden gewezen op uw inconsistente gedragingen. De context in uw dorp stelt u als volgt: al de ouderen van de taliban zijn van uw dorp en uw gebied, de taliban zijn in uw regio aanwezig sinds ze hun regering hadden voor hun omverwerping door de Amerikanen in 2001 en ze vechten tegen het leger en de politie (CGVS1 p.6). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS gaat u verder en wijst u erop dat de taliban uw mededorpelingen waren in Toto en ze daar reeds zijn sinds zeventien à achttien jaar (CGVS2, p.3). Er kwamen zelfs talibs van andere streken en landen naar uw dorp, in tegenstelling tot de leden van de Afghaanse overheid die niet verder dan het districtscenter konden komen (CGVS2 p.3-4). De taliban houden zich in uw dorp bezig met mensen lastig te vallen, mensen te bedreigen, belastingen (ushr) te vragen en ze laten meisjes niet naar school gaan (CGVS2 p.4). Ze laten ook wegenwerken en andere overheidsprojecten niet toe (CGVS2 p.4). Zelfs telecommunicatienetwerken voor televisie of telefoon werden niet toegestaan door de taliban (CGVS2 p.4). In Toto hebben de taliban alle macht, dag en nacht, zo vervolledigt u uw verklaringen (CGVS2 p.4).

U wordt door de taliban beschuldigd van het werken voor het Afghaans leger maar kan deze dreiging afwenden door naar uw dorp terug te keren, u bij de taliban aan te gaan bieden en door de borgstelling van de dorpsoudsten de garantie te verkrijgen dat ze u niet zouden schaden zolang u uw dorp niet zou verlaten (CGVS1 p.8). Vervolgens woonde u ongeveer tien maanden tot een jaar in uw dorp toen u terug naar Kabul trok om er computerwetenschappen te gaan studeren aan een privéuniversiteit (CGVS1 p.4,8-9,15). Hierdoor verbrak u echter de voorwaarden die de taliban u hadden gesteld, namelijk in uw dorp te blijven (CGVS1 p.8). Sterker nog, u nam de beslissing om naar Kabul te trekken in samenspraak en op advies van uw vader (CGVS1 p.9,15). Op het tweede onderhoud op het CGVS zegt u zelfs dat de schending van de opgelegde bewegingsvoorwaarden van de taliban zouden resulteren in uw dood (CGVS2 p.13). De leider van de taliban werd bovendien tijdens uw eerste gesprek met hen reeds boos op u omdat u stond te liegen (CGVS2 p.10,12-13). Bijkomend blijkt dat u zich reeds ernstige zorgen maakte om uw eigen veiligheid, net als om die van uw familie, alvorens u van uw werk te Gardez terug naar Toto werd gesommeerd door de taliban. U had op dat moment geen enkele garantie dat u geen problemen zou krijgen en als u zich toen niet zou aangeven, vreesde u vermoord te worden (CGVS2 p.10). U had schrik voor de gevolgen van uw allereerste terugkeer, maar kon niet wegblijven omdat anders uw familie problemen zou krijgen (CGVS2 p.10). De taliban konden uw vader doden en hebben geen medelijden met ouderen of kinderen, zo zegt u (CGVS2 p.10). Gezien het beeld dat u schetst van de controle die de taliban over uw dorp uitoefent, de focus van de taliban op uw persoon, de daadkracht waarmee de taliban de eerste keer tegen u optrad en de voorzichtigheid die spreekt uit uw eerste terugkeer naar uw dorp is het allerm minst aannemelijk dat u en uw vader zonder meer tegen de voorwaarden van de taliban ingingen.

Hierbij aansluitend valt op dat u het idee van uw vertrek uit Toto naar Kabul om er computerwetenschappen te gaan studeren niet eerst hebt afgetoetst. Het idee kwam bij uzelf op en u vertelde het enkel en alleen aan uw vader (CGVS2 p.14). U kon niemand anders vertrouwen om er advies over te vragen want bij de mededorpelingen of burens kon u problemen krijgen (CGVS2 p.14). Of u geen beroep kon doen bij de dorpsoudsten, zegt u dat ze door uw vader op de hoogte werden gebracht, maar wel pas na uw vertrek naar Kabul (CGVS2 p.14). Deze ouderen blijken naaste familie te zijn van uw ouders (CGVS2 p.14). Het is merkwaardig dat u of uw vader het gewaagde plan om uw dorp te verlaten zonder medeweten van de taliban niet eerst bij anderen, zoals de dorpsoudsten die immers garant stonden voor u, probeerden af te toetsen. De idee dat u zonder enig overleg en geheel op eigen inschatting zulk een grote beslissing nam met mogelijk ernstige gevolgen, zoals later bewaarheid werd, is dan ook frappant. Eenzelfde onaannemelijkheid moet opgemerkt worden wanneer u wordt gevraagd hoe u anticipeerde op de mogelijke ontdekking van de taliban dat u hun voorwaarden had geschonden door Toto te verlaten (CGVS2 p.15). U stelt dat u dan gewoon zou zeggen dat u aan de universiteit studeerde, er niet werkte en de taliban daarnaar konden informeren (CGVS2 p.15). Dat was schijnbaar het enige wat u hen zou zeggen als ontdekt werd dat u niet meer in uw dorp te vinden was (CGVS2 p.15). Deze redenering kan niet gevolgd worden aangezien u de voorwaarden van de taliban geschonden had. Of u nu studeerde of niet, u had immers Toto verlaten. Bovendien had u tijdens uw eerste gesprek met de taliban de taliban al eens belogen door te stellen dat u louter studeerde en deze keer de taliban mogelijks niet erg vergevingsgezind zouden kunnen zijn, een conclusie die gezien uw kennis van de taliban u ongetwijfeld hebt kunnen maken (CGVS2 p.3-4,10,12-13). In die zin is het niet aannemelijk dat u als verweer van uw schending van de strikte voorwaarden waaraan u werd onderworpen door de taliban u louter en alleen zou herhalen dat u studeerde in Kabul.

Daarenboven kunnen er nog vraagtekens worden gezet bij de manier waarop u aan de taliban kon ontsnappen. U was gekneveld en gekwetst aan rug en ribben (CGVS1 p.15; CGVS2 p.17).

U werd bovendien geëscorteerd door twee talibs voor en één achter u (CGVS1 p.15). U stelt dat het donker was en er een ruimte was tussen de talib achter u waarop u besloot om in het struikgewas te springen (CGVS1 p.15,23). Het is niet aannemelijk dat u die gekneveld en gewond was aan de bewaking van deze drie talibs kon ontsnappen door u in de nabije struiken te gooien en daar te wachten tot uw bewakers weggingen (CGVS1 p.15,23). Door deze actie te stellen moet u ongetwijfeld geluid hebben gemaakt waardoor u toch makkelijk te vinden was. De onoplettendheid en het onvermogen van de taliban is in uw verhaal dan ook zeer opmerkelijk en niet aannemelijk.

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen over de boer die uw vlucht naar Pakistan organiseerde en sponsorde niet overtuigen (CGVS2 p.17-18). Zo is het weinig waarschijnlijk dat een u volstrekt onbekende man de woede van de taliban riskeert en u niet alleen opvangt, te eten en kleren geeft en u naar de provinciale hoofdstad brengt, maar dat hij ook nog eens uw reis uit Afghanistan organiseert en bekostigt. Zelfs indien deze landbouwer de taliban trachtte dwars te zitten zoals u aangeeft moet deze daad van barmhertigheid ten aanzien van een vreemde als uitzonderlijk bestempeld worden (CGVS1 p.11). Ondanks de vergaande warme zorgen waarmee de man u omringde heeft u er geen idee van waar u door de boer opgevangen werd. U denkt dat hij in de richting van de regio van Gandomak woonde, maar u was er nog nooit eerder geweest en toen de taliban u erheen bracht was u geblinddoekt (CGVS2 p.17-18). Deze verklaring is opnieuw weinig waarschijnlijk. Niet alleen mag u een zekere interesse hebben gehad in de man die uw leven redde en waarmee u enige tijd doorbracht, ook zou men verwachten dat u zou willen weten hoe ver u van uw familieleden en de taliban verwijderd was (CGVS1 p.11; CGVS2 p.18)."

"Er kan evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling als computerspecialist voor H.I. te Gardez een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw taak louter bestond uit het invoeren van data van wapens in een computersysteem en af en toe als tolk (CGVS1 p.6-7). U nam bovendien nooit deel aan missies of opdrachten buiten de basis (CGVS1 p.7). Uw profiel is op die manier niet zwaarwichtig genoeg. Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw verzoekmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling die afliep in februari 2010 (CGVS1 p.4). Gezien uw lage functie, het feit dat u uw werk verliet en de bedrieglijkheid van uw relaas kan niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk als data-invoerder van H.I. een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan."

"De door u neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara is slechts een bewijs van identiteit, maar kan geen andere waarde worden toegeschreven. De werkattesten, foto's en uw diploma tonen uw werk en scholing aan maar slagen er niet in voornoemde appreciatie om te buigen. De dreigbrief legt u voor om uw asielrelaas te staven. Dit stuk is echter slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien rust de waarde van dit documenten volledig op de geloofwaardigheid van uw relaas. Deze documenten hebben dus enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen."

De Raad merkt nog op dat, in zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn langdurig verblijf in het buitenland in precare omstandigheden, hij deze stelling op algemene wijze poneert doch niet toelicht op welke wijze dit verblijf een impact zal hebben op zijn hervestiging in Afghanistan, in Kabul. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij problemen zal ondervinden in Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een kwetsbaar profiel of een gegronde vrees voor vervolging zal hebben omwille van dit verblijf.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* kan verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de landeninformatie (Landeninformatie, stuk 18, nrs. 1-3, 7-9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot de louter blote bewering dat uit objectieve informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul verslechterd is, doch hij brengt geen informatie bij die de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Kabul kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie inzake de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief, wijst de Raad erop dat uit het EASO-rapport "*Country guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 genoegzaam blijkt dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul voor alleenstaande mannen en koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk wordt geacht en dat zij, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere mate van hardheid, in principe in staat zijn om er zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien.

Daar waar UNHCR in zijn "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2018 stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*"), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*" (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.).

Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat zijn persoonlijke omstandigheden niet toelaten dat hij zich in Kabul kan vestigen. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat:

"U bent immers een volwassen man die in Kabul woonde en er studeerde. De laatste graad van uw middelbaar onderwijs genoot u in Kabul (CGVS1 p.3). Dat jaar heeft u er gewoond in een gehuurde kamer (CGVS1 p.3). Later keerde u nogmaals terug naar Kabul om er te studeren voor twee semesters aan een privéuniversiteit (CGVS1 p.9). Die periode verbleef u ook in Kabul door er een kamer te huren (CGVS1 p.9). Uw profiel van hoogopgeleide IT-specialist met enige werkervaring en vertrouwdheid met de stad Kabul, stelt u in staat uw leven aldaar te hervatten (CGVS1 p.6-7). U spreekt naast Pashtou ook Dari en beetje Engels (CGVS1 p.3). Door uw tweevoudig verblijf en studie in Kabul bent u ongetwijfeld vertrouwd met de stad en heeft u er zeker en vast een netwerk kunnen uitbouwen. Uw financiële draagkracht blijkt verder uit de vaststelling dat u nadat u tien maanden in uw dorp woonde zonder inkomen alsnog de middelen had om aan een privéuniversiteit te Kabul gaan studeren – u betaalde zelf uw inschrijvingsgeld – en er een kamer te huren (CGVS1 p.9). Uw vader die u ter wille is beschikt bovendien over grond die hij desnoods kan aanwenden om uw leven in Kabul opnieuw op te starten (CGVS1 p.9). Ten slotte moet er eveneens op uw zelfredzaamheid worden gewezen. U hebt immers verbleven en werk kunnen vinden in het buitenland – Pakistan, Iran, Turkije – waardoor u in de hoofdstad van uw eigen land zeker ook werk zal kunnen vinden (CGVS1 p.4). Op die manier kan u de draad opnieuw oppikken te Kabul.

Als hinderpaal voor uw hervestiging in Kabul wijst u op uw asielmotieven (CGVS1 p.22-23). U zegt dat als de taliban u zouden vinden, of weten dat u nog leeft, ze uw vader zullen doden (CGVS1 p.23). Aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw motieven voor internationale bescherming kan met uw laatst genoemde verweer geen rekening worden gehouden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en andere landen te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te hebben gevestigd, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij voor het vinden van werk afhankelijk is van verwijzingen door andere personen betreft een loutere bewering, die aldus niet kan worden aangenomen. De Raad merkt hierbij bovendien op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker ingevolge zijn verblijf in Kabul omwille van zijn studies en werk een netwerk heeft uitgebouwd in de stad. Verzoekers verweer dienaangaande blijft beperkt tot een louter ontkennen van deze vaststelling, waarmee hij deze echter niet ontkracht, noch weerlegt.

Het loutere feit dat verzoeker in het buitenland heeft gewerkt om zijn reis naar Europa te betalen toont bovendien niet aan dat hij in Afghanistan niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om zich in Kabul te vestigen, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker merkt hierbij terecht op dat de economische situatie in Afghanistan verschilt van die van Iran, Pakistan en Turkije. De bestreden beslissing stelt bovendien terecht vast dat verzoekers vader over gronden beschikt die hij eventueel kan verkopen. Verzoekers verweer dat die gronden niet gewild en weinig waard zijn omwille van de veiligheidssituatie in zijn regio betreft een blote bewering, die aldus geen afbreuk kan doen aan bovenstaande motivering.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP